Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

13de aargang. **Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i Juli 1937** **Nr. 11**

DISTRIKTSMØTET CANADA DISTRIKT.

Aarsmøtet for den norsk lutherske kirke i Canada holdes i Saskatoon, Sask., 7de til 11te juli, 1937.

Aapningsgudstjenesten holdes onsdagsaften, den 7de, kl. 7:30, i Zions menighets kirke, past. B. O. Løkensgaards kald, med præken paa engelsk ved past. E.E. Hoff.

Menigheter tilhørende kald som bestaar av to eller flere menigheter er berettiget til en delegat hver. Menigheter som alene utgjør et kald er berettiget til to delegater.

Foruten valg av distrikts formand og andre embedsmænd og medlemmer paa komiteer og bestyrelser, vil den viktigste sak som foreligger til behandlig være skolekomiteens raport.

Følgende samtaleemne er opstillet: Vore indremissions problemer i Canada. Følgende talere vil indlede: a) Paa utkanterne, past. T. J. Vikse og past. E. O. Walker; b) I byerne, past. B. O. Løkensgaard og past. C. S. Lystig; c) Henimot selvhjælp, Dr. J. R. Lavik.

Past. H. W. Bly holder foredrag med lysbilleder lørdagsaften. Han kommer til at vise endel av de billeder som past. Burgess tok da han var i Kina ifjor.

Bønnemøterne paa trosdags, fredags og lørdagsmorgen blir paa norsk, og ledes henholdsvis av past. Chr. Hoversten, hr. Trygve Salte og past. O. O. Haugen.

Søndagsmorgen kl. 9:00 er der altergang paa norsk med skriftetale ved past. A. K. Odland.

Kl. 11:00 formiddag søndag holdes høimessegudstjeneste paa engelsk med præken ved dr. J. A. Aasgaard.

Aarsmøtet avsluttes med eftermiddags session paa søndag, med taler ved past. H. W. Bly, dr. J. R. Lavik og dr. J. A. Aasgaard.

Fuldmagtskomiteen møter onsdag, den 7de juli, kl. 4:00 ef. m., i Zions kirken.

Past. B. O. Løkensgaard vil tillyse angaaende indlogering for prester og delegater til møtet.

J. R. Lavik, formand,
K. O. Kandal, sekretær.

Matth. 7: 15-21.

Av Pastor J. R. Lavik, D.D.

Alle som læser disse linjer har sandsynligvis det tilfælles, at de gjerne vil komme ind i himlenes rike. Men ikke alle som ønsker at komme ind, gjør det. Og der er mange grunde for det. Men væsentlig er der kun en grund, nemlig den, at de ikke gaar den vei som fører til maalet. Der er mange veie som synes gode, men de er ganske unyttige i denne sak, dersom de ikke fører til himlenes rike.

Hvem kan gjøre sikker regning paa at naa frem til dette maal?

Jesus sier: "Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal komme ind i himlenes rike, men den som gjør min Faders vilje, som er i himmelen."

Hvad et menneske sier, har forholdsvis svært liten betydning, hvad denne sak angaar. Det er ialfald ikke avgjørende. Dersom vore ord er bærere av sandhetens vidnesbyrd, kan de ha stor betydning for andre mennesker. Men der er mange som kan tale vakkert og sandt, og utpeke for andre sandhetens vei, men selv gaar de ikke paa den. Deres vidnesbyrd gaar en vei, og de gaar en helt anden vei.

Det avgjørende er altsaa ikke hvad man sier, men hvad man er og gjør. Det er aldeles forgjæves at anraape Jesus som Herre, dersom han ikke faar lov til at bo i hjertet som Frelser og Herre. Med andre ord, det beror ikke paa hvad du sier, men paa hvad du gjor. I vor tekst sier Jesus med utvetydige ord at kun den kommer ind i himlenes rike "som *gjør min Faders vilje som er i himmelen.*"

Men saa maa vi spørge: Hvem gjør Guds vilje? Hvor meget ligger der i det? Dette er et meget vigtig spørgsmaal og det er derfor av overmaate stor betydning at vi finder det rette svar, og at vi lyder det.

En grundlæggende sandhet finder vi i Joh. 6: 29, hvor Jesus sier: "Dette er Guds gjerning, at I skal tro paa den han har utsendt," og atter i det 40de vers: "Dette er min Faders vilje, at hver den som ser Sønnen og tror paa ham, skal ha evigt liv."

Det er altsaa ved troen paa Jesus, saaledes som han er aabenbaret for os i skriften, at vi kommer ind i et frelst forhold til Gud. Men denne frelsende tro bestaar ikke bare i tanker og meninger, ikke engang bare i overbevisninger, selv om disse stemmer overens med Guds ord. Den frelsende tro er hjertets overgivelse til Gud i tillid og lydighet, og medfører en radikal forandring i hjerte, sind og liv. Dette troesliv som vindes ved gjenfødelsen er saaledes et liv i lydighet, ikke lovtrældommens frygtagtige lydighet men gudsbarnets glade og frivillige lydighet.

Hvori bestaar denne nye lydighet? Hvorledes arter den sig i det daglige liv? Den søker med flid at gjøre Guds aabenbarede vilje i alle ting. Den søker ikke at gjøre sig et utdrag av det den synes er vigtigst. Der er altfor mange som gjør det. Men det er en farlig lek. Ti derved sætter man sig op som dommer over Guds ord. Og det blir saa let det samme som at sætte sig op imot Gud, idet man tilsidesætter de Guds bud som man i sin formente visdom betragter som av mindre betydning. Husk dette, min ven, at den mindste tøddel av Guds aabenbarede vilje skal bestaa indtil alt er opfyldt, og kan ved din ulydighet bli grund til din evige fortabelse. Veiet i Guds vegtskaal er ingen synd let eller liten.

I vor tekst har vi et Guds bud som mange ringagter til sin egen sjæleskade. Det har vært saa altid, men maaske mere nu end nogensinde før. Nufortiden er der saa mange som vil ha det til at alt som bærer et religiøst præg er like godt. Svart er hvidt, og hvidt er svart; eller kanske alt er graat. Men Gud ser paa saken paa en helt anden maate. For ham er der en himmelvid forskjel mellem sandhet og løgn, mellem Guds aabenbarede sandhet og vildfarelse i lære. Løgnens og usandhetens vei fører til evig fortabelse, medens sandhetens vei fører til himmelen.

Jesus siger: "Vogt eder for de falske profeter." Det er ogsaa et Guds bud, like saa vist som dette: "Du skal ikke slaa ihjæl, eller: "Du skal ikke bedrive hor." Og hvem tør si at det ikke er fuldt saa vigtig? Det er ialfald Guds aabenbarede vilje for dig og mig.

Hvad slags "falske profeter" sigtes til her? Selvfølgelig sigter Jesus til profeter som virker paa det religiøse omraade. Derom kan der ikke være delte meniger.

Det er profeter "som kommer til eder i faareklæder." De er religiøse lærere og prædikanter som har iklædt sig de kristnes ydre dragt. Det vil da si, deres talemaate og levemaate. Men det er alt paatat væsen, og det i en bestemt hensigt, nemlig at komme ind i menigheterne og rane til sig faarene. Det er altsaa hyklerens klædedragt og væsen.

Den som vil la sig veilede, oplyse og tugte av Guds aabenbarede ord vil lære at se at der er meget av dette i vor tid. Der er et utal av sekter i vore dage. Vi skal ikke skjære alle over en kam, men vi skal ifølge Guds ord "prøve aanderne." Vi skal med fuldt alvor lyde dette bud som Jesus, fordi han har omsorg for vore sjæle og for sin menighet, har git os: "Vogt eder for de falske profeter."

Og vi skal vogte os for dem ved at spørge os selv, Taler de som Guds ord? Heiser de rent flag? Er de villige til at si, og det uten omsvøp, hvor de staar og hvad de lærer paa skriftens kjernepunkter? Vogt dig for den som kommer med søte ord om at han bare vil sjæles frelse og at alle Guds børn være sammen, men ikke uten tvetydigheter vil si hvor han staar, til eksempel, med hensyn til Jesu forsoning, eller barnedaapen. Vi skal vogte os for falske profeter fordi de er "indvortes glubende ulve." De river istykker. De dræper de enkelte faar og spreder hjorden. Det vil si, de falske profeter vildleder de enkelte sjæle og river istykker menigheterne. Vogt eder for saadanne!

"Av deres frugter skal I kjende dem." Kirkens historie vidner klart og tydelig om hvorledes de falske profeter fra tid til anden har voldt stor skade. Derfor bør vi la os advare ogsaa av kirkens erfaring ned gjennem tiderne. Den som ikke vil lære av historien, kan saa let komme til selv at bli en bytte for de falske profeter. Erfaringen er en kostbar skole, og i denne sak kan den føre til evig fortabelse.

"Vogt dig" ved at holde dig til Gud og hans naades ord! I din barnelærdom lærte du hovedsandheterne i dette aabenbarede ord. Og du vet saa vel i dit hjerte og i din samvittighet, at dersom du i enfoldighet holder dig i tro og lydighet til det du lærte i din barnelærdom, vil det gaa dig vel i tid og evighet. Men du fristes saa ofte til at slaa av paa sandheten. Til ikke at ta det saa nøie, til eksempel, med synden som bor i hjertet og som bryter ut i livet. Du fristes til at ta paa dig en ydre dragt av fromhet som ikke er sand men hykelsk. Vogt dig for saadanne daarende røster, enten de kommer fra falske profeter utenfra eller fra dit eget bedragelige hjerte.

Vogt dig for de falske profeter ved at holde dig trofast til den kirke hvor din far og din mor fandt fred med Gud og evig salighet, den kirke som gjennem aarhudreder har staat som sandhetens pille og grundvold. Historisk er den blit kaldt den Lutherske. Luther selv vilde kalde den den Evangeliske. Navnet er kun en bisak. Hovedsaken er at den holder sig trofast til Guds aabenbarede ord. Vor kirkes grundprincip er at Guds aabenbarede ord er eneste regel og rettesnor for tro, lære og liv.

Vil du gjøre Guds vilje, da maa du ikke bare vogte dig for de falske profeter, men du maa se til at dit livstræ er godt og bærer god frugt. Det vil si altsaa, at dit hjerte er fornyet ved Guds Aand og at du i dit daglige liv i Aandens kraft bærer frugt for Gud.

Den frugt som Gud søker hos dig er for det første et helligt liv. Det aandelige liv som skapes ved gjenfødelsen eier moralsk renhet og kraft. Det er ikke det samme som fuldkommen hellighet. Gudsord lærer klart og tydelig at fuldkommen hellighet naar vi ikke frem til her paa jord, men først naar vi hinsides død og grav blir herliggjorte. Tilgivelsen er fuldkommen. Gud tilgir alt eller intet. Jesu Kristi retfærdighet, som den troende iføres, er fuldkommen. Men vor egen syndige natur maa vi kjæmpe med saa længe vi er her paa jord. La os ikke bli forsagte, men ved Guds naade fortsætte kampen.

Dernæst søker Gud som frugt hos dig et liv i kjærlighetens tjeneste. "Glem ikke at gjøre vel og at medele, ti saadanne offere behager Gud vel." Der er saa mange som trænger hjælp, i dit hjem, i din nabolag, ute i samfundet, og i det fjerne. Vi som har faat saa stor en hjælp fra Gud, vi som har vært gjenstand for en saa underlig kjærlighet fra Gud, burde visselig ha hjertelag til at hjælpe vore medmennesker. Det hører ogsaa med til det nye livs væsen, ti saasandt vi er Guds børn, er "Guds kjærlighet utøst i vore hjerter ved den Helligaand, som er os given."

Men at bære frugt for Gud vil ogsaa si at leve et liv i profetiens tjeneste. Vi skal ikke bare vogte os for de falske profeter, men vi skal alle være profeter for Gud, vi skal alle være Jesu vidner. Vi skal alle forkynde hans dyder som kaldte eder fra mørket til sit underfulde lys.

Herren gi os naade dertil for sit navns skyld. Amen.

Ved Jesu Føtter.

En dag stod Johannes og to av hans Discipler ute ved Jordan, en enslig person gaar forbi, Johannes som kjendte personen, sier til sine descipler; Se der Guds Lam! Et meget enkelt vidnesbyrd av Johannes, men han var sikker i at han vidnet ret, for han hadde faaet det store verv av Gud at døpe denne person, og da daabshandlingen var over hadde Gud selv fra Himmelen vidnet for Johannes, Dette er min søn den elskelige i hvem jeg har velbehag hører ham. Aanden hadde ogsaa vidnet, for ved daaben hadde han kommet ned fra Himmelen som en due, og blev over Jesus, en opfyldelse av det løfte Gud hadde git Johannes. "Den du ser Aanden komme ned og blive over, han er den som døper med den Hellig-Aand.'

Johannes' vidnesbyrd blev hørt av de to desciple, og de fulgte efter ham. Jesus maa vist holdt øie med denne lille gruppe, for saa snart de følger efter ham, vender han sig og spør "Hvad søker I? Jesus er ikke sen eller later vente længe paa sig, naar han forstaar en følger efter ham, for at faa tale med sig. Nei han har et skarpt Øie, han er jo selv ute og søker efter saadane som trænger hjælp. De sa til ham: Rabbi! det er udlagt: Mester eller Lærer, Disse mænd tror Johannes' vidnesbyrd, de underkaster sig under Mesteren, og saa spør hvor han har sit tilholdsted, hvilke maa betyde at de har lyst til at komme hjem til ham, og faa en samtale med ham. Jesus svarer ikke denne gang som han gjorde en gang senere naar nogle kom og sa de vilde følge ham; "Rævene har huler, Fuglene har reder, men jeg har intet hjem": ikke meget tiltrækkende der. Nei her indbyder han med engang: Kom og se!. Jesus hadde en sers egenskap, I at kjende til den inderste trang som var i menneske hjerte. Hos disse saa han noget som var alvorligt, og kunde ikke taale utsettelse. De kom med ham hjem, og blev der resten av dagen. Skulde du ikke likt at faa vært med og hørt denne samtale imellem Jesus og disse to denne gang, det er lit underligt at ikke denne samtale blev bekjendtgjort for os saa som naar Nikodemus var hos Jesus. Gud vil at vi skal tænke en del for os selv, og ved egen erfaring lægge sammen hvad som ved saadane stunder har gaat for sig. Det har uten tvil vært overbevisende hvad Jesus talte til disse to. Den ene av de to var Andreas, og saa snart han kom ut fra dette besøk leter han op sin broder Simon for at fortælle, at de hadde fundet Frelseren: Kristus, Og han førte ham til Jesus, et andet besøk for Jesus i aftenskumringen. Jesus hadde ikke taget miste da han hadde taget til til at overbevise Andreas hvem han var, nei her hadde han faat et vidne som vilde gjøre noget. Lit tilbage til besøket av de to med Jesus. Mesteren tog tid med disse to enlige sjæle, Han sa ikke; jeg er kommet for at samle masserne, jeg maa ut og bekjendtgjøre stormøte for i morgen, nei han viste en bedre vei; Han tok tid til at ordne med alt imellem sig og Andreas, og oparbeide et godt forhold mellem sig og ham, likeledes opflamme ham, saa gjør Andreas bekjendtgjørelsen jeg trænger. Det kunde sees paa ham at han hadde været med Jesus. Ven har du havt møte med Jesus? Har han faat dig i tale, og overbevist dig hvem han er? Jesus er like opmerksom I dag som da, Vi møter ham i barndommen, Ungdommen, ja i alderdommen, Vi Møter ham i Kirke, men nærmest naar vi gaar i enrum med hans ord. Der faar vi de herligste stunder med ham, og disse møter, som med disse to kan ikke utropes fra hustakene, de er for dyrebare til det, men det sporer en til at bringe andre til saadane møter med frelseren. —"E".

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to

Rev. B. O. Lokensgaard, Manager, 711 Melrose Ave., Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

"I JESU NAVN SKAL AL VOR GJERNING SKE, OM DET SKAL KOMME OS TIL NOGET GAVN, ENDES EI MED SPOT OG VE. AL DEN IDRÆT, SOM BEGYNDES I DET ‚GOD LYKKE OG FREMGANG FAAR, INDTIL DEN MAALET NAAR, AT DET GUD TIL ÆRE SKER, OG DERNÆST TIL OS HENSER, HVORI AL VOR VELFÆRD STAAR."

Med denne kjære og kjendte *bønnesalme* møtes og samles vi til Kanada Distrikt aarsmøte i Saskatoon. Maatte det som der staar bli virkeliggjort ikke bare i *ord* men end mere i *handling og beslutninger* ved møtet. Det vil det ogsaa bli viss Gud faar lede i sand broderlig aand, og hensynsfuld retferdighet. Som arbeidere i Herrens Vingaard vil vi da komme til at gaa fra møtet med utvidet syn, fornyet kraft, mot og haap til fremtidigt virke. Gud gi at det maa ske. —*U.*

Hr. Redaktør:

Ja, ja, saa er da alt godt og vell overstaatt, og vi har hatt tid at tænke over alt vi fikk se og høre paa syttende mai i og ved Bethel kirken, Lea Park, Alta. Dette stevnet blev en straalende suksess, takket være pastor R. Dahle Melsæthers dyktige ledelse. Han undfanget ideen, og arrangerte det saa at han holdt gudstjeneste i Lea Park 1ste Pinsedag. Og da 17. mai var anden Pinsedag var han jo nødt at stoppe over der. Allerede i god tid utnævnte presten vaar 5—6 komiteer, og han bad dem om at de alle maatte gjøre hvad de blev paalagt. Og det kann jeg si, alle komiteerne arbeidet godt sammen, og jeg saa at presten var godt fornøiet med dagen da han sent om kvelden kjørte utover til Sivert Birkelands hvor han og hans familje stoppet over natten.

"Du er vel trøit no", spurte jeg. "Ja, det er ikke fritt for det", sa han, men det er ikke noet som jeg merker stort, naar alle komiteerne arbeider saa godt sammen, som de har gjort idag. Det er lett at arbeide og staa for ledelsen naar alle er villige til at gjøre hvad de blir paalagt."

Ja, jeg faar nu kanskje begynne med begynnelsen. Allerede før helgen hadde de forskjellige komiteer gjort hvad de skulde, pyntet op kirken, bygget op bord og benker for frilufts-restaurang," satt op klatrestang og rulle-bom, og alt var i den skjønneste orden for den 17. mai. Kvindeforeningens medlemmer under ledelse av Kv. f. presidenten, Mrs. Belsheim, hadde ogsaa sørget for at alt det som trængtes av mat og drikke var der tidlig om morgenen.

Kirken var festlig pyntet med friskt, grønt løv og norske flag. Naturligvis hadde vi de kanadiske flag ogsaa, siden vi lever i Kanada. Men gildt var det at se de norske flaggene. Og saa fikk vi ogsaa se noet vi ikke har sett siden vi var i Norge. Presten og hans familje kom med "17. mai sløifer". Ja, ja, det var som et friskt pust fra Norge. Og han tok sig ogsaa godt ut presten med sin 17. mai sløife og "duske-luen". Det er nu bare hver 17. mai han kan ta den ut og lufte paa den, sier han. Det gjør de hjemme i Norge, og dessuten har de den paa ogsaa den 2. sept. naar de holder sine studenterfester over det hele land.

Kl. 11 fm. presis begyndte formiddags gudstjenesten. Pastor Dahle-Melsæther talte først paa engelsk om dagens betydning, saa slo han over til norsk og talte saa om "fedrearven", hvad vi skylder vaare fedre, oss selv og vaare barn.

Der var ogsaa orkester musikk under ledelse av hr. lærer Gunder Brakke, samt sang av Norway Valley Sangkor, under ledelse av hr. Thorvald Brakke, organist var hr. lærer Gust. Brakke.

Ja, jeg maa si det at det var en lyst at høre hvor flinke de var de smaa musikkanterne som Gunder Brakke ledet. Det var nemlig skoleorkestret fra North Park skolen. Og selv hr. S. A. Berg, Marwayn, M.L.A. maatte rose baade leder og spilerne i slutningen av sin tale paa ettermiddagen.

Etter gudstjenesten fikk vi servert middag i kirken. Kvindeforeningens medl, hadde sørget for en riktig god middag, og alle fikk spise saa meget de vilde for den ringe sum: 30 cents, for voksne og 15 for skolebarn. Alle under skolealderen spiste fritt. Der var jo ogsaa opsatt en slags "friluftsresaurant" utenfor kirken, hvor de som vilde ha brus, kaker og kaffe, og sjokolade kunde faa det tilkjøps.

Ved tre-tiden begynte den anden del av programmet for dagen. Vi hadde da ventet længe paa noen som skulde komme fra Marwayne, bla. a. et orkester. Men de kom desværre ikke. Ved Lea Park holdt de paa at bygge en ny ferje, og de som staar for arbeidet hadde tatt ned kabelen, før de som skulde til festen kom, og saaledes blev der skuffelse paa begge sider av elven.

Vell, vi hadde sang og musikk av ovennævnte sangkor og orkester, samt ogsaa unison sang naturligvis. Paa eftermiddagen fikk presten vor hvile sig litt, idet han for en gangs skyld fikk være tilhører han ogsaa. Han hadde sørget for at faa to andre talere, nemlig hr. Knut Rinde, Heinsburg, Alta. Hr. Knut Rinde, er medlem av menigheten, og kunde derfor ikke godt si nei da presten bad ham om at holde en tale paa 17. mai ettermiddag. Den andre taleren var S. A. Berg, Marwayne, M.L.A.

Hr. Knut Rinde slo godt an med sin tale om den norske sjømand, som er et gjennembarket folkeferd. Han beviste tydelig og klart ved mange eksempler, at vi har rett til at være stolte — stolte i den beste betydning av ordet — om vi følger i forfedrenes spor; tar vor Gud i sind og sætter livet ind for det som er rett. Han deklamerte ogsaa med fynd og klem diktet: Tor Foleson.

Det var en god tale, Knut, — fortsett som du har begynt, selv om det skulde en indianer-kjærring til for at vække dig op av dine dype funderinger derute i aakeren hvor du holdt paa at pløie mens du studerte paa din preken. Ja, for, det hendte slik at han Knut blev saa optatt av at studere sin tale at han glemte at sette plogen nedi efter at han kom til enden av akeren og snudde tilbake. Men saa efter at han hadde kjørt en halv runde, fortalte han, kom der en indianer-kjærring forbi kjørendes, og hun satte i noen vilde hyl, krigstyl antagelig, og pekte og pekte, og tilslutt maatte Knut snu sig for at se hvad det var hun pekte paa, og saa da at han hadde vært saa fordypet i sine egne tanker, og tankerne om merkes-mendene og Norigs merke, at han hadde glemt at sætte plogen i jorden. —

Andre taler var som før skrevet, hr. S. A. Berg. Han talte om barndomsminder, og fedrenes plikter overfor barna. Han talte paa norsk, riktig godt norsk var det, selv om det var — efter hvad han selv fortalte — første gang han hadde talt for en forsamling paa norsk. Det er ikke nok bare at klæ og fø barna, vi maa ogsaa sørge for deres aandelige vell, sa han, Han talte ogsaa endel om fedrearven, og mindet forældrene om at de maatte la den bli bevaret i de unge. Lær barna at snakke norsk. Det er ogsaa en god begyndelse for at faa bevart fedrearven.

Begge talere blev belønnet med kraftig bifall (haandklapp).

Der var igjen noen nr. sang og musikk, likesom der var sang og musikk meller talerne. Og alle optredende høstet rikt bifall.

Efter programmet var der arrangert med veddeløp av forskjellig slags. Der var ogsaa reist en klatrestang samt en roterende bom. Serlig samlet klatrestangen og den roterende bom en meget interessert tilskuerskare. Og lattersalverne runget, og runget.

Der blev utdelt ca. 50 premier, varierende i størrelse fra 5 cents til en dollar.

De ældre, som ikke kunde delta i alt, hadde en god anledning at snakke sammen om "de gode gamle dager" inde i kirken eller utenfor hvor det var arrangert saa at den som vilde kunde faa sig en kom kaffe og kaker eller "pai" og for ungdommen "icecream" sjokolade eller andet "snop".

Ved 7-tiden om kvelden kallte pastor Dahle-Melsæther alle de tilstedeværende ind i kirken igjen for en skikkelig avslutning paa dagen.

Blandt de besøkende var ogsaa enkefru Lorentzen. Pastor Dahle-Melsæther sa at der hadde vært talt saa meget om fedrenes arbeide, og hvad vi skyldte fedrene. Nu, da er det ikke mere end riktig at vi følger hvad vi har hørt, ikke bare i ord, men ogsaa i gjerning. Vi skal ikke forfedrene gløima, men ære dem. Og vi bør ære dem før de kommer i graven. Mindet forsamlingen om det store arbeide hr. pastor Lorentzen og hans hustru hadde nedlagt i dette vidstrakte kaldet. Bad ogsaa forsamlingen om at reise sig som tegn paa erkjendelse av deres arbeide, og forsamlingen stod itt minutt i stille bønn, til minde om den døde, hvorefter pastor Dahle-Melsæther lyste fred over hans minne.

Der var alt samlet ca. 250 mennesker der ved kirken den 17. mai. Og alle uttalte at de var vell fornøiet med dagen og dagens program. Selv kvindeforeningens medlemmer som hadde hatt saa meget strev med matlagningen, var straalende med smil om munden hele tiden.

Pastoren takket alle, de besøkende for besøket, og de som hadde deltatt i programmet for deres underholdning, og de som hadde sørget for legemets underhold, for mat og drikke.

Vi hadde en i alle hensleender vellykket dag, meget bedre end de hadde det i Winnipeg, for vi hadde da ikke bløite vi, selv om det ikke var saa skyfritt, som vi ønsket det om morgenen. Det klarnet av ut paa formiddagen, og som sagt, — vi var alle vell fornøiet, Og glade blev vi da presten lovet at om Gud vil og vi har helsen, saa skal 17. mai bli en aarlig samlings dag for folket.

Korrespondent.

Munterhet i de kristne hjem.

Vær ikke bange for en liten spøk i hjemmet. Det finnes noget saadant som helliget munterhet, vet du, og til sine tider skulde man benytte sig av den. Steng ikke huset til, for at solen ikke skal falme dine gulvtepper, eller ditt hjerte for at en hjertelig latter ikke skal ryste ned nogen av de gamle spindelvever derinne. Om du ønsker aa ødelegge dine sønner, da la dem faa den forestilling, at all munterhet og selskapelig glede maa legges igjen paa terskelen utenfor naar de kommer hjem.

Unge mennesker maa ha hygge og adspredelse et eller annet sted. Om de ikke finner det ved sin egen hjemlige arne, vil de søke det paa mindre fordelaktige steder. La det derfor være lyst og varmt om aftenen, og gjør det muntert og hyggelig med alle de smaa kunster som foreldre fullkomment forstaar.

Leeg ikke for trange baand paa dine barns sprudlende humør; en halv times moro rundt den tendte lampe i hjemmet utsletter minnet om mangen ubehagelighet og bekymring i dagens løp, og den beste sikkerhetsvakt barna kan ta med sig ut i livet, er innflytelsen av et hyggelig lite hjemlig sanktum.

(Kr. Ukebl.)

Prince Albert Krets av kanada Distrikt holdt sit vaarmøte i Weldon pastor J. P. Tandbergs kald, den 11-13de juni.

Møtet aapnedes med en gripende præken av pastor K. O. Kandal som er netop tilflyttet kretsen. Han la alvorlig vækt paa tilstanden iblandt os aandelig seet, og ansvaret som ligger paa de kristne.

Pastor A. M. Vinge indledet det opstillede tema, 2 Kor. 5, 1-21, og satte som ledningstraad to hoveddele: I. "Guds sande arbeideres trøst i forlikelsens tjeneste." vv. 1-10, og II. "Guds sande arbeideres fremgangsmaate i forlikelsens tjeneste." vv. 11-21. Mange talte over emnet fredags eftermeddag.

Fredags aften holdt kvindernes Missionsforbund møte som vækslet med taler og sang. Distriktets president Mrs. S. Brun var tilstede. I Mrs. T. J. Lanleys fravær ledet Mrs. A. M. Vinge møtet. Dette møte var godt besøkt og virket til velsignelse.

Lørdag formiddag og eftermiddag fortsattes samtalen. Eftermiddags møtet var for det meste paa det engelske sprok.

Søndags formiddag Hoimesse Gudstjeneste med præken av pastor T. J. Langley. Han talte alvorligt over den sidste del av Romerbrevet seks. Han skildret livet og døden baade for den som var i syndens tjeneste og den som var i retfærdighetens tjeneste. Stedets prest holdt skriftetalen, og pastor Langley forrettet ved alteret. En stor flok mottok Herrens legeme og blod.

Baade formiddag og eftermiddag var kirken fuld til sidste plads. Mange gode vitnesbyrd blev legt frem. Weldon koret med sin vakre sang virket inspirerende og opløftende. Møtet, vil vi haape, var til stor velsignelse. Nogle av os sat med denne tanke — hvorfor er der saa forholdsvis faa som gjør anstrengelse for at komme til disse møter — alle tre dage? De dage er vel anvendt som brukes til at samles om Guds ord — det blir til baade timelig og aandelig gavn. O, at mange flere kunde se det. —*A. M. Vinge,* Sekretær.

Pinsedag, den 16de Mai, var dobbel festdag for Aarnes Menighet, Kandahar, Sask., da følgende af menighetens ungdom blev konfirmert: Kenneth og Eunice Domaas, Gordon Sather, Wilma og Myrtle Grobell, Violet Skjerven og Roy Jacobson. Tre af disse unge er barnebarn til menighetens grundleggere, Knud Hage og Gudbrand Sather med hustru, som i de senere aar har gaat ind til sin sidste hvile. Mrs. Knud Hage lever fremdeles i Wynyard.

Kirken var deiligt pyntet af venner og foreldre, som virket til dagens hygge, og de unge som stod frem for Herrens alter var flinke og alvorlige i denne høitids stund. Maa Han som har begyndt den gode gjerning i Deres hjerter, fuldføre den til hin store dag.

—*R. O. Thorpe.*

Bjarne Norden.

Martin Finstad

(Forts. fra forrige nr.)

Dette sorgens budskap om hans mors død, det var for Bjarne Norden et alvorlig kald fra Gud om at nu burde det bli hel og fuld omvendelse og tro og efterfølgelse av Herren. Bjarne indrømmet for sig selv at dette var det ene rette for ham at gjøre. Han vilde ikke fortapes, han vilde dele himmelens glæde sammen med sin mor og bedstemor. Han vilde tænke alvorlig over disse ting, og ikke vilde han glemme sin skaper og gjenløser.

Men netop idag var det ikke saa beleilig for ham som han ønsket det burde være naar en saa stor og betydningsfuld sak skulde avgjøres.

Bjarne Norden gik frem paa en noget lignende maate som Feliks, hvorom vi læser: "Men da han talte om retfærdighet og avhold og den tilkommende dom, blev Feliks forfærdet og sa: Gaa bort for denne gang! Naar jeg faar god tid, vil jeg kalde dig til mig igjen" (Ap. gj. 24, 25).

Bjarne tænkte, dersom jeg nu skal heltut ta dette skridt, da er det nødvendig at jeg blir medlem av menigheten, og jeg maa være med og betale menighetens gjæld.

Dette ønsket han ikke at gjøre nu naar Lovise Johnson vilde komme fra Norge. Ti han vilde bruke pengene til at foreta forskjellige forbedringer paa sit vaaningshus.

(Mere.)

Announcement.

Luther League Bible Camp of Peace River Circuit at Island Park, Lake Saskatoon, July 25th to Aug. 8th.

1st week July 25—31, Junior Young People.

2nd week Aug. 1st to 8th Senior Young People.

Classes in forenoon. Evangelistic services every evening at 8 P.M. Everybody welcome.

All who plan to come, please register as soon as possible with one of the following pastors: P. Ellingson, Rolla, B. C., A. K. Haugen, Dawson Creek, B. C., T. J. Vikse, Valhalla Centre, Alta., K. A. Knutson, Sexsmith, Alta.

Bible Camp.

Lake Thomas Bible Camp July 13-23. Teachers: Rev. H. T. Egedahl, Rev. A. H. Holm, Rev. Chr. Hoversten, Miss Margaret Wall, and Rev. I. Saugen. For registration, board and lodging we charge $5.00 for the ten days. Write Rev. Saugen, Viking for information.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

THE GOOD SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in July, 1937

The Master and the Servant.

Acts 26, 1—18.

Rev. G. H. Solheim.

In reading this and other reports of St. Paul's encounters with the enemies of the Christian movement one must be impressed with the great difference between the conduct of our Saviour and that of His greatest servant under persecution. Jesus before the high priest or before Pilate, opened not His mouth in his defence; even when Pilate appealed to Him for answers, He remained silent. St. Paul on the other hand, did not lose any opportunity to vindicate himself before his accusers. To the centurion, to the multitude and the Sanhedrin in Jerusalem; to Felix and Festus in Caesarea, and now to Agrippa, Paul continually defends his actions with great skill and dignified elloquense. What can be the reasons for this great contrast between the Master's and the servant's conduct under such similar circumstances?

Much may be written and said about this; but we shall try to point out two reasons, that we feel are sufficient to explain the difference. In the first place the silence of Christ must be a part of His suffering and fulfilling of the Scriptures: "He opened not His mouth", Isa. 53, 7. He alowed not His servants to draw swords in His defence; He would not ask His Heavenly Father to send angels in His defence; neither would He by argument vindicate Himself before any earthly tribunal; His silent suffering was part of His Divine Mission. The resurrection should be His vindication at the hands of His Father. Paul had been miraculously called to proclaim this resurrection and invite people to come and experience the power of that resurrection in their own lives. Secondly; "Christ must suffer". It was the predetermined counsel of the Triune God that Christ should willingly lay down His life as a sacrifice for the sin of the world. "His meat was to do His Father's will" also in this; His will was one with the Father's will. He would not resist His own condemnation by proving His sinless innocency. So He silently endured the accusations, bore His cross, stretched forth His hands to be pierced, and finally bowed His head in ignominious death. St. Paul on the other hand had no life to give for the world's sins. His calling was to live and work for the spreading of the Gospel among Jews and Gentiles according as the Spirit of God revealed it to him. He knew not when his end would be; but until then he would miss no opportunity to confess his former errors, to prove his love for God and man, to reveal the gracious change in his soul, to proclaim the power of Christ's resurrection and to invite Jews and Gentiles alike to accept faith in this resurrected Jesus Christ thus becoming children of the eternal God and heirs to eternal life. Thus St. Paul showed obedience to the heavenly calling or vision.

But the charge given in v. 16 and the promises given in v. 17 and 18 may just as truly, though in different degree, apply in the case of every one, that has been awakened from his false relation to God and man, and has his face turned toward "the Light of Life". Such a person assumes a twofold relation in life. To Christ he becomes a minister or servant and to the world he becomes a witness or teacher. We are constantly to remember that we are servants of Jesus Christ, not only on Sunday, but every day; not only the ordained pastor, but every Christian. Our thoughts, words, and actions should always reflect this conviction, as we became His representatives on earth by accepting His name. In our relation to our fellowmen we should always strive to have a Divine messages in place of trying to expound our own views, or establish our own position, or secure a large following by discussing topics that we think people will enjoy or admire. It is Christ's message to humanity that we are called upon to convey.

There is also a twofold source of information mentioned. "What thou hast seen, and things in which I will appear unto thee". Not only are we to relate about our conversion end subsequent change of mind and heart; but our ears and eyes must constantly watch for new revelations of Christ's love and power to save from ignorance and the love of sinning. He reveals Himself only to those, who earnestly seek His revelation. Deut. 4, 29. Jer. 29, 12—14. John 6, 26 and 8, 21.

A person striving to live such a life with Christ and for Him may expect to meet opposition and many difficulties as history records. But Jesus offers and promises here protection from all enemies near and far. He repeatedly protected His apostles; He promises the same protection to all faithfull believing servants of all times. For it is a tremendously important work He is doing: To open our eyes and the eyes of the world that we may see the value He puts upon a human soul, our great possibilities in His hands, and the imminent danger of neglecting so great a salvation, at the same time as we become more and more aware of His power to loosen all bonds of former evil habits and desires, that we may rejoice in a holy freedom to do the will of God.

This is a most exraordinary message; and extraordinary blessings accompany its acceptance. "They shall receive the forgiveness of sins and inheritance among them that are sanctified". Not only do we escape condemnation, but we are received into positive fruitful favour with God through Jesus Christ, admitted freely to the Holy Communion table, and reinstated to the real sonship with God for which we were originally created. Only thus shall we be able to perform His work. John 14, 12—13 and glorify God John 15, 18.

There is only one condition for this transformation: "by faith that is in me". Not by our own skill or inherent ability; not through the acceptance of any philosophic theory or specific views on social problems; not by performing certain ceremonies or adhering to certain isms, or accepting any religion as equal to any other, are we made free to serve God in righteousness and holiness; but by faith in Jesus Christ. 1 John 4, 1—3. Every promise in the Bible is conditioned on such faith- a living faith in a living Saviour. He is the only Divine Saviour, the rightful Lord of all creation, the only true and all-sufficient friend of the human soul. It behoves the children of God to plead for a clearer vision of our great inheritance trough Jesus Christ and to proclaim it loudly in season and out of season. Jesus Christ is infinitely worthy of our trust, our love, our service, our complete submission to His wishes. Only He is fully able to satisfy our hearts' deepest longings and to re-create in us the image of God. Rom. 12, 2. Amen.

Report to The Board of Charities, Bethany Old Peoples Home, Bawlf, Alta., January 26, 1937.

Looking back upon the year that has passed, I feel that we have to be thankful to God for what he has done for us. In spite of our many shortcomings and many sins the work has prospered and we have been going forward.

It is true that our progress has not been so rapid as we would like to have had it. During the last year our times have been difficult, and I feel that we should be thankful to God for what he has done for us. It is only by his help that we are able to do the work.

God has been good to us, let us not forget to thank him for his love and mercy.

The workers of the home are doing good work. The inmates are being cared for in the very best way possible. Rev. Lerseth is doing good work amongst the inmates, meetings are being held Sundays and Wednesdays, and the word of God is being read and discussed by the old people at meal time and between meals.

During the past year we cared for 27 people. We had 24 at the beginning of the year, 3 people were admitted to the home during the last year, 2 inmates died and one left during 1936.

We Had 9143 inmate days during 1936 and it cost the Home 70c. per day to care for the people. Needed repairs of the building have been done, the heating system of the home has been overhauled and I am glad to report that the work done is a credit to the home. The building is kept warm and comfortable and the inmates are satisfied. I have asked the different inmates if they liked staying at the home with always the same answer. "We have never had it better in our lives." I am glad that this can be said by the people of our home.

I have stated before that it is our duty to try and make the home a place where people are being prepared for the last trip we all have to take some day and that this home must be a vision of that greater Home that Jesus Himself hat prepared for all His people. With this our aim the work of the Home with the help of God has prospered.

In looking back upon the years I have been connected with the responsibility of managing the Home, I can see my mistakes, things could have been done otherwise and better. I hope that in the years to come we will profit by passed mistakes and that our work may go forward in service to man and to the Glory of God.

We know that God wants this work done, it is His work and it is a previledge to be able to serve, during the years He has provided. He will provide during the years to come.

— John Soberg.

FINANCIAL STATEMENT:
Bethany Old Peoples Home, Bawlf, Alta.,
as at December 31st. 1936

INCOME.

Support	$2713.00
Donations	261.50
Appropreations	1000.00
Solum Estate	3748.12
Int. on notes and agreements	140.00
Land Payments	800.00
	$8662.62

EXPENCE.

Salaries	$1984.72
Groceries	1161.48
Clothing	310.12
Travelling	219.06
Postage and Stationary	54.80
Fixtures and Repairs	841.72
Power and Light	216.11
Doctor and Medecine	213.05
Refunds	380.00
Insurance	35.40
Coal and Wood	717.56
Audit Work	7.00
Taxes	175.11
Farm Expences	119.00
Feed and Seed	207.95
Fixtures	141.50
	6784.58
Income over Expences	1878.04
	$8662.62

Cash on hand Jan. 1st. 1936	$1746.99
Iicome during 1936	8662.62
	10409.61
Expenditures 1936	$6784.58
Cash Bal. Dec. 31st.	3625.03
	10409.61

ASSETS.

Cash on Hand	126.88
Bank Bal. Dec. 31st.	3498.15
Notes and Mortgages held by Home	9105.00
Support Money Due Home	3340.00
Land held for Sale by Home	24500.00
Real Estate held by Home	750.00
Buildings	4750.00
Supplies	650.00
Material and Equipment	300.00
Cattle Poultry and Feed	300.00
Net Worth	$51,675.03

I herby certify that above is a true statement of receipts and disbursements for the period January 1st 1936 to December 31st. 1936.

The books have been audited by Mr. E. M. Bergh.

Sincerely Yours,
—John Soberg.

CAMROSE, Alta.,
January, 16, 1937.

To The Board of Charities
Bethany Old Peoples Home,
Bawlf, Alberta.

Gentlemen:

I have audited the books of your manager, Mr. J. Soberg, and have found the entries correct.

The cash receipts have been checked with the duplicates of the receipts and the payments are supported by vouchers in the form of cancelled bank cheques.

The following is a statement of cash as on December 31, 1936.

Cash on hand, Jan. 1st. 1936	$1746.99
Cash receipts during 1936	8662.62
	10409.61
Payments during 1936	6784.58
Cash Bal. Dec. 31st. 1936	3625.03
Cash Balance is made up as follows;	
Cash on hand	126.88
In currant account	1150.03
In Savings account	2348.12
	3625.03

Bank deposits are in the Canadian Bank of Commerce at Bawlf Alberta.

To the best of my kowledge the above is a true statement of affairs.

Sincerely yours,
—E. M. Bergh.

Elementary Christian Education.
Rev. B. Ostrem, Editor.
Wetaskiwin, Alta.

The Child and Prayer.

By Rev. G. J. Ostrem
Admiral, Sask.
(This article taken from the paper "Greetings".)

"Dear Lord, a.b.c.d.e.f...." Could that ever be a prayer? The story is told (Continued on page 4)

Announcement.

Moose Jaw Circuit Y.P.L.L. will hold its convention at Midale, Sask., July 14—18, 1937. Convention theme "The Challenge of Christ," 1 Cor. 16: 13-14. Miss Margaret Wall, Minneapolis, Minn., and Rev. R. Ulvilden, Minot, N. D., will be the principal speakers. We are also in hope that Dr. Lavik will be with us on Sunday. A Sunday School Institute will be conducted on Friday, July 16th and the L.D.R. will give their program during the Saturday evening session. One session will also be devoted to the Choral Union.

Pray for this convention that God may richly bless it.

Rev. E. E. Hoff, President
Arnold Pederson, Secretary.

* * *

The Saskatoon Circuit Y.P.L.L. Convention will be held in the Green Valley Church south of Broderick, Sask., July 23-25, 1937. The convention theme is "Christ, Our Life," John 14:6. Miss Margaret Wall of Minneapolis, Minn., will be convention guest and speaker. The L. D. R. will give their program Saturday evening. Further plans will be announced later.

B. O. Lokensgard, Pres.
Margaret Thompson, Sec'y.

* * *

Accommodations for District Convention in Saskatoon.

To the Pastors and Delegates:

Arrangements have been made to use the dormitory belonging to the Ukrainian Institute of Saskatoon during the convention here this summer. Rooms can be had there for fifty cents per night per person. Rooms are large and clean, furnished completely with bedding.

An up-to-date tourist camp is available for anyone desiring to stay there. Rates are reasonable. Camping ground can also be had in tourist camp at very low cost.

Meals will be served by the Ladies Aids of the Lutheran Church in Saskatoon at lowest possible rate.

Would pastors kindly send in reservations for themselves and delegates to the undersigned? It would be of great help to local congregation to know the approximate number that can be expected.

—B. O. Lokensgard.

* * *

The Young Peoples Luther League of the Camrose Circuit will conduct a Bible Camp at Cooking Lake, McKernan Beach, on July 20—27.

This camp is located on the South side of Cooking lake, about 25 miles out from Edmonton, on highway no 14. Further information will be given later. For particulars write P. Lerseth, Bawlf, Alta.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. S. D. BRUN, Editor — STRONGFIELD, SASK.

Are You Coming.

To the W.M.F. Convention at Saskatoon July 8th and 9th? A full rich program has been arranged for each of the five sessions, with Dr. Lavik, Mrs. Frida Bue Homnes, Missionaries Palmer Anderson and H. Bly as guest spekers. Dr. Aasgaard, Pres. of our church will also address our convention. We hope to have a workers conference and urge all officers and Ladies Aid presidents to make a special effort to be present. On Sat. afternoon, following the L.D.R. meeting we plan to have a W.M.F., and L.D.R. social, "get-togather". —

Each Ladies Aid is entitled to two delegates, and we do hope many Societies will not only have delegates present but also other members.

We would like to call your attention to Rev. Lokensgard's announcement in "Hyrden" as to accommodations. These are reasonable and convenient. The W. M. F. meets at Zion church; meals will be served there so walking or driving elsewhere will be unnecessary. Meals will be around 20 and rooms 50 cents. Come and enjoy meeting fellow-workers and receive inspiration for continued service.

—*L. B.*

Light Must be Breaking in the East.

Seven years ago most of our time was spent in trying to keep soldiers from moving into our mission compounds. Our Christmas season of 1929 will not soon be forgotten. We were at Sinyeh at the time—had just returned from Tengchow, whither I had gone to get washed up and rested after a sojourn with a robber band. During our absence soldiers hand, of course, watched their hance to move into our quarters. There were government orders prohibiting such moves; but what did ex-robbers care for government orders? Oh, yes, yes, they would move out the very next day. We might move into the kitchen. They would return our bed, too, so that we need not sleep on the floor. But they did not move out the next day—not till after seven days, and then there stood another division ready to move in. Christmas we spent camping in that kitchen. At night, when we were supposed to be asleep, we often heard soldiers moving about in the rooms above us, prying off what still was left of the wood-work to be used for firewood. Once, when a soldier was caught red-handed sawing to pieces one of our church-benches, he was sentenced to be beaten in our presence so that it became necessary for us to intercede in his behalf. Oh, the long, cold, bitter hours that we spent at the gate, arguing with soldiers who insisted on moving in! One day an ex-robber officer simply ordered us to move out. We began to pack our few belongings then, but announced that we would go to Hankow, but we would not move out into the filthy little Chinese hut that they had assigned us. That caused the man to change his mind. He did not dare to put an end to us, nor did he dare to let us go to Hankow for fear that we would report. He backed out, rather ungraciously, and we did not go to Hankow that time. That was then. Oh, time and change!

At the beginning of this year, the soldiers stationed here at Kwangshan showed us such good will that I could not but marvel. For several days they had been trying to brighten the drab monotony of every-day life a bit. A number of them had dressed up as women and were parading the streets on stilts that must have been all of five feet tall, attracting huge crowds of spectators. While this was going on, we often found chances to speak to different groups and to hand out tracts to such as could read. One day my two Bibelwomen and I noticed a crowd of people gathered near the south gate, and thither we, too, made our way. There is a roomy tower over each gate here at Kwangshan, evidently used both as barracks and as watchtowers. Near these towers the embankment inside of the city wall is quite wide. We joined a group of folks that had climbed up there, evidently to keep an eye on the stilted performers in another part of town. The Biblewomen began to sing, and soon we had a much larger audience than we had expected to have at that place. They listened to what we had to tell them, too, quite attentively, in most cases, and we must have been speaking and dealing out tracts for more than half an hour. Suddenly I noticed a band of fifty or more soldiers come marching along the embankment, evidently headed for the gate-tower, and there were we with our big audience blocking the way for them. I wanted to get the people to scatter and make room for the soldiers to march by, but before that could be done, an officer was heard to call to his men, "Don't disturb them! Let them speak! 'Ta men chiang ti' hao.'" Then the line of marching soldiers broke, for the men began to scramble down the steep embankment where there was no path. They jumped off a retaining-wall that must be all of four feet high at that place, made a detour, and climbed up to the tower by the stone steps beside the gate. Talk about gallantry! It must be that the soldiers are well aware of the fact that those of the leading men in China to-day, that they feel they can trust are Christians. There is hope for a nation when Godfearing men are at the helm in the ship of state.

—*Mina Hellestad.*
In "China Gleanings"

No Effort Without Errors.

"It is not the critic who counts; nor the man who points out how the strong man stumbled, or where the doer of deeds could have done them better. The credit belongs to the man who is actually in the arena; whose face is marred by dust and sweat and blood; who strives valiantly; who errs and comes short again and again; because there is no effort without error and shortcomings: who does actually strive to do the deeds; who knows the great enthusiasm, the great devotions, spends himself in a worthy cause; who at the best knows in the end the triumph of high achievment; and who at the worst, if he fails, at least fails while daring greatly, so that his place shall never be with those cold and timid souls who knew neither victory nor defeat.

—*Theodore Roosevelt.*

THE CHILD AND PRAYER.

(Continued from page 3)

of a shepherd boy who was not privileged to attend church with the rest, for he had to take care of the sheep. But nevertheless there grew a longing in his heart to pray; and he wished to pray in church. So one day he got away from his duties, and entered the church to pray. As he closed his eyes he began "a.b.c.d.e.f. . . . ." He thought he was alone in the building, but when he was through, a man approached him: "What du you mean by saying your letters in such a way?" "Well, mister, I wanted to pray, but I have not been taught to pray, so I wanted to say my letters and let God put them together for me into a prayer, so he would help me and take care of me and the sheep." "Bless your heart, my little man, He will. When the heart speaks right, the lips can't say wrong", said the man.

"Train up a child in the way he should go; and when he is old he will not depart from it." Prov. 22:6. The parent or teacher often become the ideal for the child. As the prayer-life of parent or teacher so becomes often the prayer-life of the child. They have confidence in us. They believe we are earnest in our relationship to God. They imitate what we do. What responsibility therefore becomes ours. At times we may think: it is "only a child". But the one we call "only a child" has been bought with a price, not silver or gold, but with Christ's precious blood. This "only a child" shall spend an eternity in heaven or hell. And what parent and teacher are to that child often determines its place in eternity.

It is indeed great that parents bring their children to God in God's appointed way, by baptism. And we are indeed glad that the Lord says that He receives them into His Kingdom. But parents need always remember the second part of the Great Commission: TEACHING THEM TO OBSERVE ALL I HAVE COMMANDED YOU. And nothing can be taught the child as early in life as can prayer. or even before words can be used the attitude of prayer may be taught. And the young child, like plastic clay, can be moulded — or marred.

To begin with the child's prayer may be much like the shepherd boy's "a.b.c.d.-e.f. . . . .". But let us remember that Jesus did not say children had to become like adults, but we must become like children.

The baptized child should be taught to pray to God as its dear Father, who loves them more than any earthly parent.

(To be continued)

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Announcement.

Prince Albert Circuit Luther League Convention, Choral Union and Bible Camp. July 16-20., Birch Hills, Saskatchewan.

Friday July 16, Prayer meeting 10:00-10:45 A.M.

Opening Sermon, Pastor John P. Tandberg. (English)

Bible Study, Pastor Vinge, 2:00-2:30. P. M. Topic paper, "What is Life's Greatest Find?" Spruce Home. Discussion follows.

Bible Study, Pastor Vinge, 7:30-8:00 P.M.

Inspirational Service, Student Alexander Thompson, 8:00 P.M.

Saturday July 17, Bible Study 10:00-10:30 A.M. Topic Paper. "Where is Christ Found"? Parkside Call. Discussion follows.

Bible Study 2:00-2:30 P.M.

Business 2:30. (Each league elect two delegates.)

Question Box.

. . Evening meeting. Topic, "The time to find Christ" followed by discussion.

Sunday July 18, Festival Service. Pastor Kandal speaks in Norwegian. 10:30 A.M. (Offering to Circuit League.)

Sunday 2:00 P.M. Choral Concert.

Evening Service, Topic, "Helping others to find Christ" Bagley Call. Testimonies.

Monday and Tuesday, the 19th and 20th. Three Bible Study periods each forenoon beginninge 9:30 A.M. Afternoons Study, Quiet Hour, and recreation.

Evening sessions beginning 7:30 P.M.

Bring Instruments. Report Choir Songs, Quartettes, Duets, and Solos available. Each local choir is asked to sing at least once alone, besides taking part in Choral Concert. Lodging free locally. Small cost for one or two meals daily. Come praying.

—*Einar Haave*, President.

Comments.

"He died for all that they which live should not henceforth live unto themselves, but unto him which died for them and rose again". 2 Cor 5:15.

Summertime is Convention time, and for some, vacation time. To some it may be a temptation to make it a "recess" from Christian living and service. Other things want to come in and crowd out the essential. May we always remember that a Christian is an ambassador for Christ, and as such, must not relax in his daily walk. There is no "armistice" in the battle with evil. The costly death on Calvary was that we whould live "self-less" lives—always and everywhere for our dear Lord. And it is not amiss here to state, especially in our time of "quack-religions" that the means of Grace, the Word and the Sacraments, are the ONLY MEANS through which the Holy Spirit works. It is only in the use of these we gather strength and thus gird ourselves that we should not henceforth live unto ourselves.

"One there is for whom I'm living,
Whom I love most tenderly
Jesus unto whom I'm giving
What in love He gave to me.
Jesus' blood hides all my guilt;
Lead me, Lord, then, as Thou wilt."

* * *

Luther Leaguers should remember that their work, and their interests should be to further the work in their own local congregation—not to scatter their interests in other directions. Surely it is very necessary to unite in the furthering of the Kingdom of God in the corner where God has placed us. There are many religious will-o-the wisp lights along the pathway today and the tragedy is that so many fail to see that these are not reflections of "true light".

Reports from Y.P.L.L. Circuit.

Presidents

Reports are now coming in form the various Circuit Presidents of Canada District. These reports contain many encouraging aspects of our youth work. Extracts from these reports follow.

Peace River Circuit

Pastor T. J. Vikse, Valhalla Centre, Alberta president of Peace River Circuit has this to say:

"At the fall meeting in 1936, the following organizations were effected: 1. The organization of a Circuit League. 2. The Organization of a Choral Union. 3. The Organization for Bible Camp Work.

President Vikse states:

"Tho but a scant six months have elapsed since launching the above projects, several Luther Leagues, Senior and Junior have come into being, and we feel that by coordinating and systematizing the work, we shall gradually develop quality and leadership which will redown to the Glory of the Church. Youth is receptive when proper approach is made and our young people up here prove no exception.

Summer plans. Bible Camp at Lake Saskatoon, July 25-Aug. 8. Missionary Palmer Anderson from China guest speaker.

Camrose Circuit.

Presiden G. Loken, Ryley, Alberta, reports:

"Early in the year the executive circulated questionnaire throughout the circuit. This brought information as to the weak points in the individual locals. A program was then drown up by the executive aiming at these weaknesses. This program was rendered by the executive in a personal contact. It has been necessary to particularly stress the following: The Pocket Testament and Search the Scripture Movements; "Better Leagues"; and the Support of the International Organization. — "In Camrose Circuit there are many spiritually-minded young people throughout the thirteen locals. However, the root of all our problems lies in the fact that our young people are not deeply realizing that the only life worth living is a whole-hearted surrender for the Master's service. There is work to be done. Forward with Christ.

Summer Plans. The Circuit League (together with Provost Circuit) and the Choral Union will meet in Conventin at Edmonton, Alberta July 30—August 1, Miss. Margaret Wall, and Editor Malmin will be the guest speakers. Plans are being made for a Bible Camp at Cooking Lake.

Provost Circuit.

Pastor Ivar Saugen, Viking, Alberta, president of Provost Circuit has this to say: "Although this is but a small circuit, intensive work has been carried on in seeking to stimulate interest for Luther League work. The President, together with a group, presented programs in the various locals. This Circuit is joining with Camrose Circuit in the summer convention at Edmonton.

Moose Jaw Circuit.

Pastor E. E. Hoff, Moose Jaw, Sask. the president of the circuit reports that there is considerable activity in the circuit. It is well known that this circuit lies in the drouth afflicted section of the Southern part of Saskatchewan, yet president Hoff states in his report: "The Luther Leagues of the Moose Jaw Circuit are still carrying on under the adverse conditions of dust storms and crop failures. Those who are guiding their destinies, and enrolled as members believe that the work of Jesus Christ must go on regardless of what the temporal conditions may be." In a charge in the circuit where they have been without a pastor for nearly a year he states "there are many young people who are anxious that the Kingdom of God may come in a more glorious way."

Summer Plans. Y.P.L.L. Convention and Choral Union, and also Sunday Sshool Institute will be held at Midale, Sask. July 16 and following. Miss Margaret Wall and Dr. J. C. K. Preus will be the guest speakers.

Prince Albert Circuit

President Einar Haave, Hagen, Sask. reports that a Board Meeting was held in Prince Albert in the early Winter. Plans for circuit work were made at this meeting.

Summer Plans. Y.P.L.L. Convention and Choral Union will meet in Convention at Birch Hills, Saskatchewan, July 16-18. Convention is followed on July 19-20 with Bible Camp work. The Circuit pastors will be the Instructors

A Report from Saskatoon Circuit by the president Pastor B. O. Lokensgard has already appeared in these columns. Reports are not yet available from Yorkton, Swift Current, and Manitoba Circuits, but will be printed as soon as they come in.

Much more is contained in the reports submitted, but due to limited space we have only touched upon the main points in the reports, hence this is only a bird's-eye-view of the work. Undergirded by persevering prayer, these efforts will bring blessings of eternal value. Pray for the work!

—*A. M. Vinge,*
Pres. of District League.